

angst. Zijn handen, die hij op de knieën hield, beefden. Het angstzweet stond op zijn voorhoofd, zijn mond was droog, zijn keel als toegeschroefd. Hij kon zich niet herinneren ooit zulk een ontzettende inspanning zijner zenuwen te hebben beleefd sedert den dag, dat hij voor het eerst een vlucht ging maken over het vijandelijk front.

Dokter Mc Intyre bespiedde hem voortdurend. Dan vroeg hij opeens: „Gifford, wil je niet een slok brandewijn uit mijn veldflesch nemen?”

Gifford schudde het hoofd. „Nee, dank u wel,” antwoordde hij hooghartig. „Ik ben zoo'n soort van lafaard niet.”

„Als je het wel was, zou je dan den brandewijn drinken?”

„Ook dan niet... dus u ziet, dat het hoegenaamd geen verdienste in mijn geval is. Bovendien, ik geloof, dat u mij eens wilde beproeven.”

„Ik wilde eens zien hoe ver je verlies van geheugen gaat, of om het anders te zeggen, waar het begint. Zelfs al constateer ik, dat je er geen verlangen naar hebt, moet ik zeggen, Gifford, dat je de moedigste man bent, dien ik ooit ontmoet heb.”

„Ik dank u, dokter; ik moet wel al mijn krachten inspannen om den prijs te behalen die op het spel staat.”

Zij kwamen nu aan een weg, waarlangs een lage, granieten muur een prachtig landgoed omheinde. Daar achter was een uitgestrekt park met mooie groepen van schaduwrijke boomen, in alle soorten en fasen van groei, sommige zeer oud, statige beuken en prachtige witte berken. Een mooi huis, laag en breed in Normandischen stijl, stond op een hoogte. Dokter Mc Intyre herkende het naar de beschrijving, die Drusil hem gegeven had.

„Gifford, hier is je tehuis. En daar staat een groepje mannen voor de poort. Me dunkt, het zijn reporters. Als mijn chauffeur den auto laat stoppen, ga je eruit en zegt eenvoudig tot mij: „Dank u wel, dat u mij tot hier mee hebt genomen; het spijt mij, dat u niet binnen wilt komen, maar ik begrijp het wel.” Zeg niet „Dokter.” En nu, dat God je zegene, jongen! Morgen zal ik je weerzien.”

Hij drukte Gifford's hand en zei dan tot Baptiste, dat hij even aan de poort moest stilhouden. Gifford probeerde niet te spreken. De heeren, die daar rond de poort op den steenen muur zaten, deden opeens een soort van woede in hem ontwaken. Wat hem wachtte zou al hard genoeg zijn zonder die onderbreking, die afleiding. Het was alsof hij een eigenaardig verhoor moest ondergaan op de trappen van de kerk eer zijn huwelijk werd gesloten. Alle schroom, dien hij nog gevoeld zou hebben, werd verjaagd door toorn en walging bij die indringing in zijn geheiligd privaat leven.

Dan, toen het beslissend oogenblik kwam, werd zijn taak, gelijk zoo dikwijls voorkomt, als ze moeilijker schijnt, dan ze is, al heel gemakkelijk. De auto reed langzamer, hield dan stil. Gifford stapte uit en zei met zijn gewone, vriendelijke stem: „Ik dank u ten zeerste. Jammer, dat u niet even wilt binnenkomen, maar natuurlijk, ik begrijp er alles van. Tot ziens.”

Een oogenblik later reed de limousine weg en Gifford keek glimlachend de verschrikte reporters aan.

„Mijnheer Derring...”

„Ja, ik ben Gifford Derring, heeren. Terug thuis, gezond en wel na een kort uitstapje in hetgeen u amnesie noemt.”

„Mijnheer Derring, voor alles wenschen wij u te zeggen, dat wij er zeer verheugd over zijn, en dat geheel deze streek zich ook zal verheugen te vernemen, dat u gezond teruggekomen bent.”

Er klonk oprechtheid in de woorden en in de stem van den spreker; ook de uitdrukking van de anderen bevestigde dit.

Gifford was getroffen. Hij had een massa vragen verwacht, had zich gestaald om ze te ontwijken en in plaats daarvan die prettig aandoende woorden.

„Ik dank u,” zei hij een-

voudig. „Ik waardeer het meer, dan ik zeggen kan. Ik veronderstel, dat u alles omtrent mij zou willen vernemen, maar inderdaad is er niet veel te vertellen. Toen ik opeens tot bewustzijn kwam in het gasthuis, was ik verbijsterd en meende in den toestand te zijn van zeven jaar geleden, op den tijd, dat ik een ongeluk had op het poloveld. Ik voelde mij absoluut gezond en wilde weggaan. Ik was bang, dat men mij zou tegenhouden; daarom nam ik de kans waar, kleepte mij aan en sloop weg.”

De potlooden gingen snel over de blocnotes. Gifford keek zijdelings naar het huis, dat gedeeltelijk verscholen lag achter hooge beuken en de boomen langs den rijweg. Hij bemerkte een tuinier, die bezig was het grasperk te maaien met een machine.

„Ja, mijnheer, wij hadden al ontdekt, dat u erin geslaagd bent de boot te nemen naar Eastport. Wat gebeurde toen?”

„Och, het schijnt, dat ik ongeveer zeven jaar van mijn leven vergeten had. In dien tijd was mijn vader erg angstig over mijn gezondheid en wilde, dat ik een poos rust zou nemen. Maar ik voelde mij zoo wel en sterk, dat ik de gedachte daaraan niet kon verdragen. Ik verlangde er naar om mijn eigen zin te doen, daarom ging ik weg en vond een stoomboot, die naar Eastport vertrok en ging mee. Ik was nog eenigszins verward in mijn hoofd, toen ik den volgenden morgen aankwam. Maar dat werd gaandeweg beter en ik ging naar Digby. Daar woont een oude huisvriend van ons en ik ging hem bezoeken. Hij hielp mij om de nevelen, die nog in mijn geest rondwaarden, te verdrijven en zond mij naar huis.” Gifford lachte. „En daar ben ik gezond en wel, geheel normaal, zooals u zelf constateeren kunt.”

„Me dunkt, dat is ook zoo,” zei een der jongste verslaggevers.

„Maar was u niet erg stijf en pijnlijk na zoo'n val, mijnheer Derring?” vroeg een der oudere heeren.

„Niet zoo erg als men zou verwachten en het ging spoedig voorbij. De mogelijkheid bestaat, dat toen ik meende dood te vallen, ik onmiddellijk bewusteloos werd, zoo'n soort van schijndood. Misschien heeft u wel eens gehoord van die geschiedenis van een man, die onthoofd zou worden?”

„Nee, mijnheer, wat was dat?”

„In plaats, dat de valbijl hem aanraakte, legde men een doek met ijskoud water op zijn nek en hij viel dood neer. Dat, maar onvolledig, gebeurde met mij. Het resultaat was, dat toen ik op een sponsachtige weide neerviel, het was alsof men een lossen zak met beenen had laten vallen. De parachute, hoewel die niet opening, zal ook wel iets daarbij geholpen hebben. In alle geval, daar ben ik weer, geheel gezond.”

De potlooden hadden hard werk te verrichten. Gifford hernam: „En nu, heeren, moet ik u verzoeken mij te excuseeren. Denk er aan, dat ik mijn vrouw nog niet heb begroet en dat die ontmoeting niet bestemd is voor publiciteit.”

„Natuurlijk, mijnheer Derring. Heeft u er niets op tegen, dat wij een paar foto's nemen?”

„In het geheel niet, maar maak er een beetje haast mee.”

De sluiters klikklakten, filmtoestellen werden afgedraaid. Gifford stond kalm, onbeweeglijk. Het was veel minder moeilijk, dan hij verwacht had en het werd hem ook gemakkelijk gemaakt door de beleefdheid van die persmensen.

„Zou u ons later meer bijzonderheden willen verschaffen?” vroeg een van hen. „Uw geval is zoo eigenaardig, zoo geheel buiten het gewone.”

„Misschien overmorgen,” zei Gifford. „Nu moet u mij excuseeren. Ik ben nogal vermoeid en zou graag naar mijn vrouw en kinderen gaan.”

Hij knikte hen vriendelijk toe en ging het pad op naast den rijweg naar het huis.

IN DE LENTE

naar MA-HUANG-TSCHUNG (19e eeuw)

*De beek verried heur liefst geheim. Het riet
ruischt blijde 't lied van haar geheimnis mee.
Ai, dat mijn hart niet kent dan 't dof verdriet,
dat met zijn schaauw door al mijn dagen glee.*

*Ik tuur omhoog. Een lange vlucht
van kranen wiekt voorbij.
Hun kreten kerven de gouden lucht.
Bespotten ze mij?*

*'k Ben droef te moede... Ach, lente weder...
Wat tel 'k aan winst uit het vergane jaar?
Wat heb 'k bereikt? Och, even slechts een teedre
streeling, en pijn en zorg en arbeid maar.*

*Wanneer 'k na vele jaren, hier aan d'oever,
opnieuw nastaren zal dier vooglen reis,
hoe zal 'k dan zijn geworden? Blijde? Droever?*

*Van levensvreugde wordt geen stervling grijs.
Tot aan de grens, de stille, donkre groeve,
veelt ons het leven steeds dezelfde wijs.*

IAN H. BEKHOUT

(Wordt vervolgd.)